

Olvasó parasztok

Kisláng három és félezer lakosú nagyközség a székesfehérvári járásban. Viszonylag távol esik az ipari településektől. A lakosság nagy része mezőgazdasági termelőszövetkezetben, kisebb hányada kisipari termelőszövetkezetben dolgozik, a bejáró munkások száma alacsony.

Mi az, ami egy ilyen körülmények között működő falusi könyvtárnak rangot adhat? Elsősorban az, ha az olvasók összetételében is kifejezésre jut a lakosság foglalkozás szerinti összetétele. Más szóval, nálunk a könyvtár akkor töltheti be jól a hivatását, ha *minél több a parasztolvasója*. Ez nemcsak mai igény, hanem a könyvtárnak kezdetétől fogva törekvése, hogy egész tevékenységét erre az osztályra, olvasói igényeinek és szükségleteinek kielégítésére alapozza.

Kezembem az olvasók névsora 1952-ből, ettől kezdve vannak írásos dokumentumaink könyvtárunk működéséről. Vajon hányan és kik fordultak meg itt az elmúlt tizenhat év leforgása alatt? Kik maradtak el, és hányan járnak el ma is esténként a könyvek kislángi hajlékába, hogy megszerezzék maguknak a szellemi táplálékukat, a napi, a heti olvasnivalót? Egyszer megvizsgálom majd ezt is. A számadatok helyett most felsorolok néhány nevet. Régi jó olvasókat, hogy el ne felejtjük őket. Földi József, Polgár Ferenc, a Zöld-család már a könyvtár bölcsőjénél ott álltak. Polgár Józsi bácsi ma már nem keresi fel a könyvtárat, mert az idő múltán megromlott a látása, nem tud olvasni szemüveggel sem. De a többiek maradtak, és újabbak, fiatalabbak jöttek, s jönnek azóta is egyre többen.

A fiatalabb generációnak a kisgyermekek vitték haza az első könyvtári könyveket. Azok a kisiskolások, akik hamarabb váltak olvasókká, mint szüleik, azóta is megszakítás nélkül járnak a könyvtárba. Májer Ilona, Szabó Erzs, Kalmár Magdi arca mind előttem van: mint általános iskolás tanulók jöttek először könyvért. Most már asszonynevükön írom be őket évről évre. Pergetem tovább az olvasók nyilvántartását. Szebek Mihály és Sajtó József még mint magánkertészetük kísérletező szakemberei olvasták nálam az első mezőgazdasági műveket, s hogy múlik az idő! Sajtó később a tsz pénztárosa lett, mindketten olvasóim továbbra is. Okos Erzs második osztályos kora óta könyvtári tag, közben kertészeti szakmunkás lett, mezőgazdasági technikumba jár. Most is szereti a verseket, a kötelező olvasmányok, a tanulás és a munkája mellett jut ideje erre is.

Nem egyedülálló történet: a parasztfiatal bevonul katonának. A honvédségnél megszerette a gépeket, de *ott szoktatták rá az olvasásra is!* Itthon traktorra kerül, majd jó kombájnos lesz belőle. Ahhoz, hogy tovább fejlődhessen, könyvekre van szüksége. Jó szakkönyvekre, meg szépirodalomra. Így történt ez Kovács Jancsival is, aki ma már János. S nem véletlen, hogy a harmadik általánosba járó kislánya is könyvszerető ember lesz. Ő maga pedig azt magyarázza, hogy főleg a novella az, amit a munkája mellett, pihenésképpen olvasni képes. Megszerette mint Földi Józsi bácsi. Ők ketten a mai írók műveit részesítik előnyben, s közülük is a novellákat. Édesapja, a kombájnos Kovács János egyébként akarva-akaratlanul is egyik propagálója lett könyvtárunknak, amikor arra kért, hogy szerezzen be neki egy, az SZK 3-as kombájn karbantartásáról szóló könyvet magyar fordításban, mivel ez feltétlenül szükséges a munkájához. Mint községi könyvtáros többször is írtam az AGROKER-hez, ez a budapesti AGROTROSZT-höz utasított. Többször is jártam az ügyben Pesten; ígérték mindig, de nem küldték meg, míg egy újságnak nem írtam. Őt nappal később már Kovácsnál volt a kért könyv. Megkapta.

Ha az olvasó régi jó ismerős, a könyvtáros még a *családi* életébe is „beleszólhat” — az ügy, az olvasás érdekében. Kérdés, hogyan? M. Mariska még mint általános iskolai tanuló iratkozott be a könyvtárba, 1952-ben. Férjhezmenetele után panaszkodott, hogy a férje nem zivenes látja, ha könyvet visz haza olvasni. Mitévő legyen? — kérdezte. Azt tanácsoltam: olvasson fel neki egy jó könyvből, és a legérdekesebb résznél akadjon más dolga, de a könyvet hagyja a férje keze ügyében. Majd felveszi ő maga is, ha kíváncsi rá. Nos, ha lassacskán is, de sikerült eredményt elérnie... Ma már a férj nemcsak rendszeres olvasó, de ötödik-hatodik osztályos fiúk is szorgalmasan bújják a könyveket. És folytathatnám tovább.

Mit tett a könyvtár parasztolvasóiért? Mindenekelőtt gondosan, körültekintően, igényeiket figyelembe véve kellett és kell gyarapítanom az állományt. A régi olvasók igénye is megnőtt, nagy gonddal, aprólékosan válogatnak. Hogy a gyermekeket átmeneti összekötő-kapocsként könyvtár és szülő között megtarthassuk, körüket

bővítsük, foglalkozásokat rendezünk nekik a könyvtárban, s ezeken a szülők olvasásával kapcsolatos kérdésekre is kitérünk. Az iskolai osztályok rendszeres könyvtárlátogatásain felhívjuk a gyermekek figyelmét arra, hogy a könyvtárban mely művek állnak elsősorban szüleik rendelkezésére stb.

Ma már a fiatalok közül egyre többen látják értelmét a tsz-ben végzett munkának. A tovább nem tanuló fiatalokkal a *Béke Tsz* klubjában találkozom, s ha fokozatosan is, de eredményekről számolhatok be. A KISZ-tagság 80 százaléka könyvtári tag, főleg a parasztfiatalok köréből.

Az olvasók egy része tavasszal elköszön a könyvtártól, mert megkezdődnek a nagy munkák. Velük megegyezem, hogy találkozunk az ősszel. Tapasztalatom szerint kevesen maradnak el, de az elmaradók találkozásunk alkalmával emlékeztetem ígéretükre, vagy iskolás segítőttem végzik el ezt a munkát. Nyári időszakban általában a parasztolvasók 30 százaléka nem, vagy nagyon keveset olvas. Viszont az év egyéb hónapjaiban forgalmunk jelentős hányadát az ő kölcsönzésük adja.

A parasztolvasók száma évről évre emelkedik. Része van ebben annak is, hogy a község állami és társadalmi fórumain, összejöveteleken, gyűléseken, ahol erre lehetőség nyílik, megjelenek és szölok a könyvtárról, könyvekről, olvasásról. Az olvasókkal elbeszélgetek, nemcsak olvasmányaikról, hanem személyes, ügyes-bajos dolgaik iránt is érdeklődöm; ha tudok, tanácsokat adok, segítek. Olykor még el is járok egyik-másik ügyében, főleg, ha ezáltal közelebb hozhatom a könyvhez.

Vadócz Pál
községi könyvtáros, Kisliáng (Fejér m.)

A művelődési házak könyvtárainak külön szolgáltatásai

A Bulgáriát megjárt népművelők körében ismeretes az ottani mondás: „A könyvtár a művelődési ház szíve-lelke!” Azt jelenti ez, hogy a könyvtár igen nagymértékben befolyásolja a művelődési ház egész működését. Mágnesként gyűjti magához az embereket, kialakítva maga körül az érdeklődők, művelődni, szórakozni, szerepelni vágyók különböző csoportjait. Természetes is ez, hiszen a művelődési otthonok könyvtáraiban kínálják magukat a kéznél levő szellemi kincsek. Minden vonatkozásban érvényes ez, akár irodalomról, művészetekről vagy tudományos ismeretanyagról legyen is szó.

A művelődési ház működési mechanizmusából következik és a házban kifejtett sokrétű népművelői munka az indítéka annak, hogy a könyvtár, a könyvtárosok szükségyszerűen együtt mozognak a ház eseményeinek pergő egymásutánjával; láncszemként illeszkedve be a munkaközösségbe. Ennek érdekében a könyvtárosoknak is ismerniük kell a népművelői munka sokféle ága-bogát, meg a művelődési eszközök mechanizmusát is. (Rádió, televízió, magnetofon, hangosító berendezések, filmvetítők stb.) Azt jelenti ez, hogy a könyvtárosok nemcsak a könyvtárban népművelők, hanem a művelődési ház többi munkaterületén is.

A könyvtár végül is mindig olyan, amilyen a művelődési ház. Amilyen mértékben igényt tartanak a ház népművelői a könyvtár különböző szolgáltatásaira, olyan mértékben válnak népművelőkké a könyvtárosok. A művelődési házak működési jellegében is lehetnek különböző változatok, egyik ház ilyen, másik amolyan területen mutat fel jó eredményeket. Egyik helyen például a rádiós-televíziós szakkör aktív, másik házban a kémia, biológia iránt mutatkozik nagy érdeklődés. Természetes, hogy ennek hatására a könyvtár mindegyik esetben nagyobb mértékben gyűjti ezt vagy azt a szakirodalmat. A művelődési ház aktivitása szerint számos más változat lehetséges még, s e változatok hatása a könyvtár állományának minőségi összetételére mindenkor megállapítható.

A művelődési házak könyvtárainak jellegzetessége az is, hogy ezekben a könyvtárakban rendszeresen gyűjtik a hazai és a külföldi népművelési sajtótermékeket. A hazaiakat a teljesség igényével, a külföldieket pedig a lehetőségek szerint. Kisebb művelődési házak könyvtárjai csak a fontosabb kiadványokat szerzik be, egyéb népművelési irodalom-igényeikkel a nagyobb művelődési házak könyvtárához fordulhatnak, ezekben rendelkezésükre áll a népművelési sajtótermékek, kiadványok gyűjteménye.

Abban az esetben, ha erre munkaerő van, és a könyvtár is rendelkezik megfelelő helyiséggel, a művelődési házak könyvtáraiban gyűjthető a népművelői tevékeny-

seget dokumentáló egyéb anyag is. (Hirdetmények, plakátok, műsorfüzetek, meghívók, folyóirat-újságcikkek, fényképek, filmek stb.) Ha a dokumentációs anyag gyűjtése rendszeresen folyik, s az anyag célszerű csoportosítása és feldolgozása megtörténik, értékes *információs szolgálatokat* végezhetnek a könyvtárosok.

Az elmondottakból látható, hogy a művelődési házak könyvtáraiban nagy gondot kell fordítani a ház belső és külső munkatársainak nyújtandó szolgáltatások megszervezésére is.

Jankovich József
a Fővárosi Művelődési Ház könyvtárának munkatársa

Új olvasók-e az új beiratkozók?

Ismert könyvtári probléma, hogy a beiratkozott olvasók tekintélyes hányada évről évre elmarad a könyvtárból, átlag 25—30%-uk nem hosszabbítja meg tagságát. Ennek ellenére a beiratkozottak száma évről évre nő. Sokat vitattuk már ezt a kérdést, de nem vetettünk még számot azzal, hogy honnan kerül a könyvtárakba a „lemorzsolódókat” pótoló nagyszámú új beiratkozó. Először járnak-e könyvtárban, vagy voltak már előzőleg más könyvtár olvasói? Könyvtárunk, a Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár 27. kerületi könyvtára az olvasók elmaradásának okait vizsgálta először (Könyvtáros, 1965. 3. sz.), majd ennek kiegészítéséül kérdőíves felmérést végzett az új olvasókról.

1966-ban 903 új olvasóval gyarapodott könyvtárunk olvasótábor. Közülük 525 (58%) már előzőleg is tagja volt más könyvtárnak. (Ide számítottuk a mi gyermekkönyvtárunkból átiratkozott 89 ifjú olvasót is.)

Új olvasóink többségének — 565, 62% — életkora a 26 év alatt van. Örvedetesen fiatalodik tehát könyvtárunk olvasóközönsége.

Könyvtárunk két évnél régebbi olvasója volt 129 „új” beiratkozó. Ezek az olvasók az ifjúsági könyvtárból átiratkozottakkal együtt az új beiratkozók csaknem egynegyedét adják. Más Szabó Ervin kerületi könyvtárnak volt olvasója 97 (11%) beiratkozó, 88-an (9%) szakszervezeti könyvtárnak, 59-en (7%) tudományos könyvtárnak, 43-an (5%) vidéki könyvtárnak, 20-an (2%) pedig iskolai könyvtáraknak voltak olvasói előzőleg.

A beiratkozás idején már tagja volt másik könyvtárnak 47 beiratkozó (5%), közülük 11-en a Szabó Ervin könyvtáraknak.

A foglalkozás szerinti megoszlást vizsgálva örvedetes, hogy új munkásolvasóink milyen nagy számmal voltak már előzőleg is könyvtári tagok. Érdekes, hogy a nyugdíjasok között is akad csaknem 50 olyan olvasó, aki előzőleg sohasem járt könyvtárba. A középiskolások és az ipari tanulók legnagyobb része az ifjúsági könyvtárból került hozzánk.

Arra a kérdésre, hogy az új beiratkozók honnan értesültek könyvtárunkról, nem kaptunk egyértelmű válaszokat. Hallott róla 152 (17%), érdeklődött 88 (10%), plakát hívta fel a figyelmét 6 olvasónak. E plakátokat mozikban, orvosi rendelőkben helyezték el. A többiek nagyrészt „tudtam”, „ismertem”, „erre jártam” stb. válasszal feleltek kérdésünkre.

Nem okozott meglepetést, hogy az új beiratkozók közül 111 (12%) egy évnél nem régebben lakik a környéken. Ez is mutatja, hogy a lakásváltozás milyen lényegesen befolyásolja a könyvtárhasználatot. Ezeknek az olvasóknak a nagy része még a lakásváltozás évében jelentkezik a könyvtárban: két éve lakik a környéken 41, három éve 18 új beiratkozó. Érdekes, hogy az egy évnél nem régebb óta a környéken élő 111 beiratkozó közül 52 munkás volt.

Nagyon lényeges számunkra annak megismerése, hogy az új beiratkozók milyen igényekkel keresik fel a könyvtárakat. Kértük, hogy a beiratkozó említsen meg néhány könyvet, amely a legjobban tetszett neki eddigi olvasmányai között, és amelyhez hasonlókat szeretne látni könyvtárunkban. Összesen 880 művet elemeztünk. A felsorolt könyvek közül klasszikus 30%, történeti 26%, mai 14%, régi giccs 2%, ismeretterjesztő 14%. Statisztikánkról nem állíthatjuk, hogy híven tükrözi a valódi igényeket, mert jó néhány esetben tapasztaltuk, hogy olvasóink egy része például klasszikus műveket sorolt fel, de beiratkozása után csak lektűrök iránt érdeklődött. Megemlítjük még, hogy mind a klasszikus művek (44) felsorolásában, mind a lektűrök (26) említésében a középiskolás lányok vezetnek. A legtöbbet említett szerzők Jókai 81, Berkesi 54, Hugo 36, Verne 33, Dumas 31, Hemingway 24, Zola 22, Tolsztoj 20, Rejtő 18, Shaw 13, Móricz 12, Passuth 12, Szilvási 12 stb.

Nem megnyugtató az új beiratkozók körében legnépszerűbb szerzőknek ez a listája. Úgy tűnik, hogy nekünk, pesterzsébeti könyvtárosoknak az átlagnál kevésbé

kialakult olvasói ízlést kell figyelembe vennünk a könyvajánlások során. És biztosítanunk kell az ehhez megfelelő olvasmányos, de értékes könyvanyagot, ami éppen a legnagyobb hiány könyvtárainkban.

Arató Antal

a Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár 27. sz.
kerületi könyvtárának munkatársa

Egyesített szakszervezeti és betegkönyvtár a tatai Városi Kórházban

A kórházi tartózkodás kényszerű pihenőideje alatt a jól megválasztott irodalom olvasása eltereli a beteg figyelmét betegségéről, ezzel mintegy a gyógyító munkát is elősegíti. A kórházat elhagyó gyógyult beteg — aki esetleg ott került kapcsolatba először a könyvekkel, és szerette meg azokat — sok esetben a közművelődési könyvtárak olvasójává válik.

A tatai Városi Kórház vezetősége felismerte a kérdés fontosságát, s úgy próbálta megoldani, hogy személyemben egy napi négy órán át foglalkoztatott könyvtárosra bízta mind az orvosi szakkönyvtár, mind a betegek könyvtárának kezelését. Utóbbi egyben szakszervezeti könyvtár is, mivel állományából a kórház dolgozói is kölcsönözhetnek. Az induláshoz az Orvos-Egészségügyi Dolgozók Szakszervezetének központi könyvtára révén 20 000 Ft-os könyvajándékot kaptunk, ezenkívül a kórház költségvetéséből évi 2000 Ft jut a betegek könyvtárának állománygyarapítására.

A betegkönyvtárat az orvosi szakkönyvtár melletti helyiségben külön helyezték el. Azokon az osztályokon pedig, melyek távol esnek a központi könyvtártól, különálló zárt szekrényben tartják a könyveket. A könyvtár propagálására plakátok készültek, ezeket a tatai I. sz. általános iskola rajzsakköre készítette. Minden osztály kapott plakátot, mely a kölcsönzési időt is feltünteti. A plakátok felirata például a sebészetén: „Gyors gyógyulás = orvosság + nyugalom + könyv”. Az osztályokon elhelyezett könyvekről külön füzetkatalogusokat sokszorosítottunk, melyeket minden kórteremben kifüggesztettünk. A kölcsönzésnél figyelembe kellett venni a betegek mozgási lehetőségeit is, így például a sebészeti osztályon hetenként kétszer minden kórtermet végiglátogatunk. Az idegosztály betegei sétálhatnak, külön szórakozást jelent számukra a megfelelő olvasmány kiválasztása, az olvasott könyv megbeszélése. Itt tehát ők maguk keresik fel az idehelyezett kis „fiókkönyvtárat”. A gyermekosztály könyvanyagában minden ifjúsági műfaj megtalálható a leprelőktől a mesés könyveken át az ifjúsági regényekig.

Az állománygyarapítást, a feldolgozást, a kölcsönzést magam végzem. Az olvasók személyi lapjára ráírom a kivitt könyvek adatait. A kölcsönzések után e személyi lapokat az osztály adminisztrátorának adom le, aki a kórházi elbocsátókat állítja ki, és így ellenőrizni is tudja, kinél maradt könyvtári könyv.

A dolgozók is örömmel fogadták a betegek könyvtárának és a szakszervezeti könyvtárnak az egyesítését, mivel ezáltal lényegesen megnőtt a nyitvatartási idő is. Eddig a szakszervezeti könyvtárt a társadalmi munkás könyvtáros mindössze heti egy-két órán át működtette.

Véleményem szerint kisebb kórházakban hasznos a könyvtárakat egyesíteni. Így a kölcsönzési rendszeressé tehető, ami alapfeltétele a jó könyvtári munkának.

Dr. Tomá Istvánné

a tatai Városi Kórház könyvtárosa

Mezőgazdasági szakkönyvek postai kölcsönzése Borsodban

A Miskolci Megyei Könyvtár 1966-ban megvizsgálta a megye tíz termelőszövetkezetének mezőgazdasági szakkönyv-ellátottságát. A vizsgálat kiderítette, hogy az állomány a legtöbb helyen meglehetősen szegényes, elavult és nem is használják azok, akiknek használniuk kellene, egyrészt, mert nem hozzáférhetően vannak elhelyezve, másrészt, mert az érdekeltek nem is nagyon tudják, hogy milyen állománnyal rendelkeznek. Ugyanakkor a megyei könyvtár statisztikai adataiból kitűnt, hogy a mezőgazdasági szakkönyvek kölcsönzése minimális. Ezért a megyei könyvtár elhatározta, hogy a mintegy 3000 kötetes — egyébként igen nívós — mezőgazdasági könyvállományát vidéken, különösen a szakemberek között propagálni fogja.

A munka azzal kezdődött, hogy a megyei tanács mezőgazdasági és élelmiszerügyi osztályának nyilvántartásából a személyzeti előadó segítségével összeállítottuk mindazon egyetemét, főiskolát, felsőfokú és középfokú technikumot végzett szakemberek névsorát, akik termelőszövetkezetekben vezető állásban dolgoznak. A jegyzék 173 községből 437 nevet tartalmazott. Ezután lyukkártyán feltüntettük az általunk kiválasztott személyek adatait, kódszámmal láttuk el (név, munkahely, járás), majd körlevelet írtunk a termelőszövetkezeti elnökök részére. Ebben felhívtuk a figyelmüket arra, hogy intézményünk évek óta rendszeresen beszerzi a mezőgazdaság valamennyi szakterületére vonatkozó szakkönyveket. Levelünkhöz mezőgazdasági folyóirataink jegyzékét is mellékeljük, valamint válogatást a Károlyi Mihály Országos Mezőgazdasági Könyvtár nálunk megtalálható témadokumentációiból. A lyukkártyákat az említett körlevéllel és folyóiratjegyzékkel együtt megküldtük a termelőszövetkezeteknek azzal, hogy az érdekeltek pótolják a hiányzó adatokat. Milyen nyelven beszél, fordít, mi a telefonszáma stb. és mi az érdeklődési köre.

Kértük az érdekelteket arra is, hogy a lyukkártyákat kitöltés után juttassák vissza könyvtárunknak. Azoknak, akik a kártyákat visszaküldik, a könyvtár postán eljuttat bármely, általuk kért művet, folyóiratot, vagy összeállítja számukra bármely témakör irodalmát.

Minden szolgáltatás *ingyenes*. Itt kell megjegyeznem, hogy a postai kölcsönzési rendszer csak a társadalomtudományi, a műszaki, a mezőgazdasági és a természettudományi művekre terjed ki.

A visszaérkezett lyukkártyákból megállapíthattuk, hogy ügyfeleink érdeklődési köre szorosan kapcsolódik a szakmához. Az érdeklődés tehát megvan! Most már rajtuk a sor, hogy éljenek a lehetőséggel.

Antal Álmos
a miskolci II. Rákóczi Ferenc
Megyei Könyvtár munkatársa

Köttetési gondok

A könyvek köttetési ára egyre emelkedik. Az elmúlt évi tapasztalatunk szerint Miskolcon egy könyv kötése átlagosan 35—40 forintba került. A könyvek átlagértéke 25 forint. Melyek legyenek hát azok a könyvek, amelyek „megérdemlik” a magas áron történő köttetést?

Vannak úgynevezett „futó” könyvek, melyek olvasottsági időtartama néhány hónap csupán. Ezeket nem köttetjük. Viszont éppen a könyvkiadók némes versenye folytán több olyan, igen értékes sorozattal gazdagodtak az olvasók, a könyvtárak, melyek hosszabb érdeklődésre számíthatnak. (Európa zsebkönyvek, a Modern könyvtár, a Sikerkönyvek.)

Az említett sorozatok darabjai 18—20 kölcsönzésnél többre értékelhetők, mégis felmerül a kérdés: elhasználódásuk után érdemes-e újraköttetni őket 35—40 forintért? Akkor az eddig 12—14 forintos könyv ára egyszeriben 50—60 forint lesz. Természetesen vannak olyan művek, melyek még ezt a felemelt összeget is „megérdemlik”.

A gyermekkönyvek nagy részének aggasztó a helyzete. Példaként említeném a színes, ügyes rajzokkal illusztrált Fifi kalandjai c. könyvet, melyet igen keresnek a gyerekek. Olcsó áron került forgalomba, de a gyerekeknel 5—6 kölcsönzés után használhatatlanná vált. A Sikerkönyvek valóban sikerkönyvek, érthetetlen tehát, hogy legnagyobb részük fűzött formában látott napvilágot, s emiatt könyvtári használhatóságuk minimális. Sajnos, ugyanezt mondhatjuk el a Minerva zsebkönyvek és a Kosmosz-sorozat darabjairól is. Ezeket a könyveket be kellene köttetni, de a könyvtárnak nincs rá elegendő anyagi fedezete. Ugyanez mondható el a Diák-könyvtár sorozat darabjairól is, melyeket évről évre keresnek a tanulók. E könyvek átlagára 5 forint, és bizony 30—40-en is elolvassák, bár az első kézbevételek után esztétikailag már nem is lehet könyvnek nevezni őket.

A megrendelt könyvek szállításánál gyakori, hogy a fűzött formában megjelent könyveket felemelt összeggel kapják a könyvtárak, mert a Könyvtárellátó könyvtári kötéssel hozza forgalomba azokat. Így az eredeti összeg 5—6 forinttal emelkedik, viszont ezzel a kismértékben megemelt összeggel értékes könyveink kölcsönzési idejét alaposan meg tudjuk hosszabbítani.

Felmerül a kérdés: nem lehetne-e a köttetési gondokon a kollektori könyvtári kötések számának emelésével segíteni? Azt hiszem, nagyon sok könyvtár vállalna többet kiadást a 40—50 forintos kötetés helyett.

dr. Pálincás Györgyné
a miskolci Városi Szabó Lőrinc Könyvtár vezetője